

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

မောင်ပေါ်ထွန်း

လှောင်စားသစ်သားရုပ်ကလေး
ပိနိုချီယို

ခုတိယအကြိမ်

PINOCCHIO by COLLODI

ပုံဝတ္ထုများ အမြဲမပြတ် ပြောပြခဲ့ကြသော
အဘွား ဒေါ်လှသွင်ဖြူနှင့် အဘွား ဒေါ်မရွှေဦး
တို့ အား ဤစာအုပ်ဖြင့် ကန်တော့ပါ၏။

မောင်ပေါ်ထွန်း

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်သည် အီတာလျံ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာ ဆရာကြီး ကာ
လိုကော်လိုဒီ (၁၈၂၆-၁၈၉၀) ၏ ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးဉာဏ်မှ ပေါ
က်ဖွားလာသည့် ကမ္ဘာကျော် ကလေးစာပေ ဂန္ထဝင် ပုံပြင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
ဖြစ်သည်။ ။

ကလေး ပုံပြင်ဝတ္ထု ဆိုသော်လည်း ဤဝတ္ထု၏ အဓိက ဇာတ်ဆောင်
မှာ လူသားကလေး တစ်ယောက်မဟုတ်။ သစ်သားရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်
မျှသာ ဖြစ်သည်။ ။ သူ့နာမည်က ‘ပီနီချီယို’။

သို့သော်လည်း သစ်သားရုပ်ကလေး ပီနီချီယိုသည် လူသားကလေး တစ်ယောက်လိုပင် လူစကား ပြောသည်။ ကျောင်းတက်ရင်း စာသင်သည်။ ကလေး အပေါင်းအဖော်များ နှင့် ဆော့ကစားသည်။ ကောင်းတာတွေရော မကောင်းတာတွေပါ အကုန်လုပ်သည်။

ပီနီချီယို ကလေးသည် လူပေလူတေ ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိသည်။

သူသည် ပညာတတ်ချင်သောကြောင့် ကျောင်းတက်၍ စာသင်သည်။ စာသင်နေရင်းမှ အပေါင်းအသင်း မျိုးစုံနှင့် တွေ့ဆုံ ဆက်ဆံရသည်။ ပင်ကိုဗီဇအားဖြင့် လူတေလူပေ ကလေးဖြစ်သော ပီနီချီယိုသည် အပေါင်းအသင်းစုံနှင့် တွေ့ဆုံရသောအခါ ကလေးသဘာဝ အတိုင်း လူကြီးမိဘ ဆရာသမားများ မကြိုက်သည့် အလုပ်များကို အစုံလုပ်တော့သည်။

သစ်သားရုပ်ကလေး ပီနီချီယို၏ စွန့်စားခန်းများ သည် လူသားဆန်လှပြီး သဘာဝလည်း အလွန်ကျသည်။ သူ၏ စွန့်စားခန်းများကို ဖတ်ရသည် မှာ ရယ်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ကြည်နူးစရာလည်း ကောင်းသည်။ နောင်တရစရာလည်း ကောင်းသည်။ ကြေကွဲစရာလည်း ကောင်းသည်။

ဤဝတ္ထု၏ သက်တမ်းသည် နှစ်ပေါင်း ၁၀၈ နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ဝတ္ထုပါ ဖြစ်ရပ်များ သည် ယနေ့တိုင် ခေတ်မီနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ကလေးသူငယ် စာဖတ် ပရိသတ်များက သာမက လူကြီး စာဖတ် ပရိသတ်များကပင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း အမြတ်တနိုး ဖတ်ရှုနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသားသူ စာရေးဆရာကြီး ကာလိုကော်လိုဒီသည် အီ

တလီနိုင်ငံ၊ ဖလောရင့် မြို့သား ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာ ကာလို လိုရင် ဇီနို (Carlo Lorenzini) ဖြစ်သော်လည်း သူ့မိခင်၏ ဇာတိရပ်ရွာအမည်ကို ဂုဏ်တင် လိုသောကြောင့် ‘ကော်လိုဒီ’ ဟူသော ကလောင်အမည်ကို ယူခဲ့သည်။ ။

ဆရာကြီးသည် အစိုးရဌာနတွင် စာရေး ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ။ ဝမ်းရေး မဝသောကြောင့် ပြင်သစ် ပုံပြင် ဘာသာပြန် တစ်အုပ်၊ ကျောင်းသုံး သဒ္ဒါ စာအုပ် တစ်အုပ်၊ သင်္ချာစာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် ပထဝီဝင် စာအုပ် လေးအုပ်တို့ ကို ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ ။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်ဂျာနယ်နှင့် သတင်းစာ များကိုလည်း တည်းဖြတ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။

၁၈၈၁ ခုနှစ်တွင် ဖလောရင့်မြို့ ‘ပဂ္ဂီ’ (Paggi) စာအုပ်တိုက်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ အပတ်စဉ် ကလေးဂျာနယ် (Giornale peribambini) အတွက် အခန်းဆက် ပုံဝတ္ထု ရေးသားရာမှ ဤစာအုပ် ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ဆရာကြီးသည် ဤဝတ္ထုကို အပတ်စဉ် ဆက်တိုက် မရေးဖြစ်ဘဲ ထုံပိုင်းထုံပိုင်းသာ ရေးသား ဖော်ပြနေသောကြောင့် စာဖတ် ပရိသတ်များက မချင့်မရဲဖြစ်ပြီး ဆက်တိုက် ရေးသား ဖော်ပြပေးရန် တောင်းဆိုစာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ရေးသား ပေးပို့ခဲ့ကြသည်။ ။

သို့ဖြင့် ထုတ်ဝေသူက စာဖတ် ပရိသတ်ကိုရော စာရေးဆရာကိုပါ တောင်းပန်စာ ရေးခဲ့ရသည်။ ။ သည် တော့မှ ဤဝတ္ထုကို ကလေးဂျာနယ်တွင် အပတ်စဉ် မှန်မှန် ဆက်လက် ရေးသား ဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုသည်။ ။

ဤဝတ္ထုကို ၁၈၈၃ ခုနှစ်တွင် စာအုပ်အဖြစ် စတင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ ၁၈၉၂ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် စာအုပ် ထွက်လာသည်။ ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ရသည် ။ ယနေ့အထိ နိုင်ငံတကာ ဘာသာစကားပေါင်း ၂၀ ကျော်ဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည် ။

၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် ကာတွန်းရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီး ဝေါ့ဒ်ဝုဒ်နေက ပီနိုချီယို ဇာတ်လမ်း အပြည့်အစုံကို ကာတွန်းရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးခဲ့သည် ။ အီတလီ ကာတွန်းရုပ်ရှင် ကားကိုလည်း ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ရိုက်ကူးခဲ့လေသည် ။

မောင်ပေါ်ထွန်း

(၁)

စကားပြောသော သစ်ချောင်းကလေး

‘ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ...’

ပုံပြင်ကလေးကို ဒီလို စတင် ပြောလိုက်တော့ ကလေးတို့ က ‘ဘုရင်ကြီး တစ်ပါး ရှိခဲ့သတဲ့ ’ လို့ ဆက်ပြီး ပြောလိမ့်မယ်လို့ တွေးထင်ကြလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ကလေးတို့ တွေးထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တော့ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက သစ်ချောင်းကလေး တစ်ချောင်း

ရှိခဲ့သတဲ့ ။

အဲဒီ သစ်ချောင်းကလေးက အကောင်းစား သစ်ချောင်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုး သစ်ချောင်းကလေး တစ်ချောင်းပါ။ ထမင်းဟင်း ချက်တဲ့ အခါ မီးဖိုမှာ ထင်းအဖြစ် အသုံးပြုဖို့ ၊ ဆောင်းတွင်းမှာ မီးလှုံတဲ့ အခါ ထင်းဆိုက်ဖို့ လောက်သာ အသုံးဝင်တဲ့ သာမန် သစ်ချောင်း ကလေးပါ။

ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်မှန်းတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး။ တစ်နေ့မှာ အဲဒီ သစ်ချောင်းကလေးဟာ လက်သမား ဆရာကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ရုံထဲ ရောက်နေသတဲ့ ။ လက်သမား ဆရာကြီး နာမည်က အဘအန်တိုနီယိုလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နာခေါင်းဟာ ချယ်ရီသီး အမှ ညှို့လို အမြဲတမ်း နီရဲပြီး ရွှန်းပြောင် နေတာကြောင့် သူ့ကို လူတွေက အဘချယ်ရီလို့ နောက်ပြောင်ပြီး ခေါ်ကြသတဲ့ ။

အဘချယ်ရီဟာ အဲဒီ သစ်ချောင်း ကလေးကို တွေ့လိုက်ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာ သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ပြီး ‘အင်း... ဟန်ကျတာပဲ၊ ငါ့စားပွဲ ကလေးမှာ ခြေထောက် တစ်ချောင်း လိုနေတာနဲ့ တော့ အတော်ပဲ’ ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ အချိန် ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ ရဲတင်းကို ယူပြီး သစ်ချောင်း ကလေးကို ခုတ်ထစ်မယ်လို့ ရဲတင်းကို ရွယ်မြှောက် လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ...

‘အို ... ကျွန်တော့်ကို မခုတ်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော့်ကို မခုတ်ပါနဲ့ ’ ဆိုတဲ့ အသံသေးသေး ကလေး တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသတဲ့ ။

ဒီအသံကလေးကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတော့ အဘချယ်ရီဟာ ဘယ်လိုလောက် အံ့ဩသွားမယ် ဆိုတာ ကလေးတို့ သာ တွေးကြည့်ကြ

ပါတော့။

ဒါနဲ့ အဘချယ်ရီဟာ ဒီအသံ ဘယ်က လာတာပါလိမ့် ဆိုပြီး အလုပ် ရုံထဲကို မျက်လုံး ကစား ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိုမှ မတွေ့ရပါ ဘူး။ သူထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံအောက် ငုံ့ကြည့် ပြန်တော့လည်း ဘာမှ မတွေ့ ဘူး။ ဒါနဲ့ သူ အမြဲတမ်း သော့ခတ်ထားတဲ့ ဗီရိုကို ဖွင့်ကြည့်ပြန်တယ်။ ဒါ လည်း ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ တစ်ခါ သစ်တိုသစ်စနဲ့ ရွှေဘော်စာတွေ ထည့် တဲ့ ခြင်းတောင်းထဲ ရှာကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရဘူး။

အဲဒီနောက်တော့ စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲနဲ့ အလုပ်ရုံ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အ ပြင်ဘက် လမ်းမပေါ် လှမ်းကြည့် လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်မှာ လည်း ဘာကိုမှ မတွေ့ရပါဘူး။ ကဲ ... ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်၊ ဒီအသံ ဘယ် ကလာတဲ့ အသံလဲ။

နောက်ဆုံးတော့ အဘချယ်ရီဟာ သူ့ခေါင်းပေါ်က အတုတပ်ထားတဲ့ ဆံပင်ကို ကုတ်ခြစ်ရင်း ရယ်လိုက်ပြီး ‘ဟုတ်ပါပြီ။ တကယ်တော့ ဘယ် ကလာတဲ့ အသံမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲက ထင်မိတာပါ။ ကဲ ... အဲဒီ တော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်’

အဲဒီလို ပြောပြီး သူဟာ ရဲတင်းကို ပြန်ကောက်ပြီးတော့ သစ်ချောင်း ကလေးကို တစ်ချက် ခုတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ ...

‘အမယ်လေး နာလိုက်တာ၊ နာလိုက်တာ’ ဆိုပြီး အော်ညည်းသံ က လေး ထွက်ပေါ်လာပြန်တယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ အဘချယ်ရီဟာ အံ့အားကြီး သင့်ပြီး ပါးစပ် ဟောင်းလောင်း လျှာတစ်လစ်နဲ့ ကြက်သေ သေနေမိတယ်။ ကြောက်

စိတ်ကြောင့် မျက်လုံးတွေကလည်း ပြူးထွက် လာကြတယ်။

သူက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်တယ်။

‘ဘယ့်နှယ် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီအသံ ဘယ်က ထွက်လာတာပါလိမ့် ၊ ဒီအနားမှာ လည်း ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီသစ်ချောင်း ကလေးက ပြောတဲ့ အသံများ လား။ ဒါလည်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကြည့်ပါဦး၊ ဒါ က သာမန် သစ်ချောင်းကလေး တစ်ချောင်းပါ။ ရေနွေးအိုး တည်ဖို့ လောက်သာ အသုံးဝင်တဲ့ သစ်ချောင်းကလေးပါ။ ဒါဖြင့် အဲဒီအသံက ဘယ်က လာတာလဲ။ ဒီသစ်ချောင်း ကလေးထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် များ ပုန်းနေတာလား။ ဒါ ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ကဲ ... ငါစမ်းကြည့်ဦး မှ ပဲ’

သူက အဲဒီလို ပြောပြီး သစ်ချောင်းကလေးကို ပြန်ကောက်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး နံရံမှာ တအား ရိုက်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် သူက အရိုက်ရပ်ပြီး အသံကို နားစွင့်လိုက်တယ်။ နှစ်မိနစ်လောက် ကြာသွားတယ်။ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ ထပ်ပြီး နားစွင့် နေ လိုက်တယ်။ ငါးမိနစ် ကြာသွားတယ်။ ဘာသံမှ ပေါ်မလာဘူး။ နောက် ထပ် ဆယ်မိနစ် ကြာသွားတယ်။ ဒီတော့လည်း ဘာသံမှ ထွက်မလာဘူး ။ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလို့ ပဲ။

အဘချယ်ရီက ဆံပင်ကို ပွတ်သပ်ပြီး ရယ်လိုက်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့

...

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲက ထင်နေတာပါ၊ ဘာအသံမှ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒီတော့ လုပ်စရာ ရှိတာ ဆက်လုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်’

ပြောသာ ပြောရပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲကတော့ ကြောက်ချင်ချင်ပဲ။ ဒါနဲ့ ကြောက်စိတ် ပြေအောင် သီချင်းကလေး ညည်းလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် လက်ထဲက ရဲတင်းကို ပြန်ချပြီး ရွှေဘော်ကို ကောက်ကို င် လိုက်တယ်။ သစ်ချောင်း ကလေးကို ရွှေဘော်ထိုးပြီး အချောကို မလို့ ပါဘဲ။

ဒါပေမဲ့ ရွှေဘော်ကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ထိုးလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ...

‘အဟိ ... အဟိ ယားလိုက်တာ ယားလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကလိ မထိုးပါနဲ့၊ ကလိမထိုးပါနဲ့’ ဆိုပြီး ရယ်ပြောသံကလေး ပေါ်ထွက် လာပြန်တယ်။

ဒီအခါမှာ အဘချယ်ရီဟာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲက ရွှေဘော်တောင် လွတ်ကျတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေလည်း မှိတ်ပြီး ငြိမ်နေ လိုက်တယ်။

ခဏကြာလို့ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့် လိုက်တဲ့ အခါမှာ သူဟာ ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ ဂူဂူကြီး ထိုင်လျက်သား ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

သူ့ရုပ်သွင်ကလည်း မြင်ရသူ မမှတ်မိလောက်အောင် ပြောင်းလဲ သွားတယ်။ အမြဲတမ်း နီရဲပြီး ရွှန်းပြောင်နေတဲ့ သူ့နှာခေါင်းဟာ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ပြာနှမ်းသွားတော့တယ်။

(၂)

ရုပ်သေး ဆရာထံ ရောက်သွားခြင်း

အဲဒီအချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က အခန်းတံခါးကို လာခေါက်တယ်။

‘ဘယ်သူလဲ အထဲ ဝင်လာခဲ့ပါ’ လို့ အဘချယ်ရီက ပြန်ပြော လိုက်တယ်။ သူကတော့ ထိုင်ရာက မထနိုင်အောင် ဖြစ်နေသတဲ့ ။

ဒါနဲ့ အလုပ်ခန်းထဲကို သေးသေးညှက်ညှက် အဘိုးအို တစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က ဂက်ပက်တိုလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်နီးချင်း ကလေးတွေကတော့ သူ့ကို ပြောင်နောက်ပြီး ‘ပိုပင်ဒီနာ’ လို့ ခေါ်ကြသတဲ့ ။ အဲဒီလို ခေါ်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ။ အဘ ဂက်ပက်တိုရဲ့ ဆံပင်တွေက ပူတင်းအရောင်လို အဝါရောင် ဖြစ်နေလို့ ပဲ။

အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ သိပ်ပြီး စိတ်တိုတတ် တယ်တဲ့ ။ သူ့ကို ပိုပင်ဒီနာလို့ ခေါ်ရင်လည်း အလွန် စိတ်ဆိုးတတ်တယ်။ သူဟာ စိတ်တိုပြီး ဒေါသကြီးတဲ့ အတွက် ဘယ်သူနဲ့ မှ မတည့်ဘူးတဲ့ ။

ဒါနဲ့ အဘ ဂက်ပက်တိုက အလုပ်ခန်းထဲ ဝင် လာပြီး အဘ အန်တိုနီယိုကို နှုတ်ဆက် လိုက်တယ်။

‘မင်္ဂလာရှိတဲ့ နံနက်ခင်းပါ မစ္စတာ အန်တိုနီယို၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဒီမှ လာပြီး ဘာတွေ လုပ်နေသလဲဗျ’

‘အို ... ကျုပ်က ပုရွက်ဆိတ် ကလေးတွေကို စာသင် ပေးနေတာပါ ဗျာ’လို့ အဘ အန်တိုနီယိုက နောက်ပြောင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

‘ဪ ... ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

‘ခင်ဗျား ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ မစ္စတာဂက်ပက်တို’

‘ကျုပ် ခြေထောက်တွေက ဆွဲခေါ်လာလို့ ရောက်လာတာပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ။ အလကား ရယ်စရာ ပြောတာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဆီက အကူအညီ တစ် ခု တောင်းချင်လို့ လာခဲ့တာပါ’

အဲဒီအခါမှာ အဘ အန်တိုနီယိုက ဆောင့်ကြောင့် ပြင်ထိုင်ပြီး၊

‘ဘာများ ကူညီရမှာ လဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ တတ်နိုင်တာ ဆိုရင် ကူ ညီဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ’

‘ဒီနေ့မနက် ကျုပ် အကြံတစ်ခု ရတယ်ဗျ’

‘အင်း ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ကျုပ် ရုပ်သေးရုပ် ကလေးတစ်ရုပ် လုပ်ရကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူး မိတယ်။ ရုပ်သေးရုပ် ကလေးက သာမန် အရုပ်ကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ အကလည်း ကောင်းကောင်း ကတတ်ရမယ်၊ အထိုးအခုတ် အသတ်အပု တ်လည်း တော်ရမယ်၊ လေထဲမှာ ခုန်ပျံ ကျော်လွှားတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်ရမယ်။ အဲဒီလို အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်သာ ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ် အနေနဲ့ ကမ္ဘာပတ်ပြီး ပိုက်ဆံ ရှာနိုင်မယ်၊ ဝမ်းရေးအတွက် ဘာမှ ပူစရာ မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်က အဲဒီလို စိတ်ကူးမိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အကြံ ဘယ့်နှယ် လဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

သူက အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ အဘ အန်တိုနီယိုက ဘာမှ ပြန်မပြော ရသေးခင်မှာ ဘဲ ...

‘ဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပေါ့ ပိုပင်ဒီနာရာ’ ဆိုပြီး အသံသေးသေး ကလေးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

သူ့ကို ပိုပင်ဒီနာလို့ ခေါ်သံ ကြားလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲပြီး မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ငရုတ်သီးမှ ညှို့လို နီရဲသွားတယ်။ သူက အဘ အန်တိုနီယိုကို ထိုးတော့ ကြိတ်တော့မည့် အတိုင်း အနားကပ်သွားပြီး ဒေါသနဲ့ အော်ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျုပ်ကို မစော်ကားပါနဲ့ ဗျ’

‘ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက စော်ကားလို့ လဲ’

‘ခင်ဗျား စော်ကားတာပေါ့၊ ကျုပ်ကို ဘာလို့ ပိုပင်ဒီနာလို့ ခေါ်တာလဲ’

‘အလို ကျုပ် မခေါ်ရပါဘူးဗျာ’

‘ခင်ဗျား ခေါ်ပါတယ်၊ ကျုပ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရတယ်’

‘ကျုပ် လုံးဝ မခေါ်ပါဘူးဗျာ’

‘ခေါ်ပါတယ်’

‘မခေါ်ပါဘူး’

‘ခေါ်တယ်’

‘မခေါ်ဘူး’

ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပြန် အကြောက်အကန် ငြင်းကြရင်းက နှစ်ယောက်သား ဝင်လုံးပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထိုးသတ် ကြတော့တယ်။ တစ်ယောက် ဆံပင်ကို တစ်ယောက်က ဆွဲပြီး ပါးရိုက်၊ နား

ရိုက်နဲ့ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေး ကုတ်ခြစ် သတ်ပုတ်ကြတယ်။

နောက်ဆုံး လူချင်း ကွဲသွားကြတဲ့ အခါမှာ အဘ ဂက်ပက်တိုရဲ့ အဝါ ရောင် ဆံပင်တုဟာ အဘ အန်တိုနီယို လက်ထဲ ရောက်နေပြီး အဘ အန်တိုနီယိုရဲ့ ဆံပင်ဖြူတွေကတော့ အဘ ဂက်ပက်တိုရဲ့ ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေတာ တွေ့ကြရတယ်။

‘ငါ့ဆံပင်ပြန်ပေး’

အဘ အန်တိုနီယိုက တောင်းလိုက်တယ်။

‘ငါ့ဆံပင်လည်း ပြန်ပေး၊ ကဲ ... ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ကိုယ့်ဆံပင် ကိုယ်ပြန်ယူပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ကြစို့’

ဒီလိုနဲ့ အဘိုးအို နှစ်ယောက်တို့ အချင်းချင်း ဆံပင် အလဲအလှယ် လုပ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ဆံပင် ကိုယ်ပြန်တပ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြပြီးတော့ နောင်အခါ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ကြတော့ဘဲ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ အနေနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်း နေထိုင် သွားကြမယ်လို့ အပြန်အလှန် ကတိပြုကြတယ်။

အဲဒီနောက် အဘ အန်တိုနီယိုက ...

‘ကိုင်း ... မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျုပ် ဘယ်လို ကူညီရမှာ လဲ ပြောပါ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ အဘ ဂက်ပက်တိုက ...

‘တခြား အကူအညီ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရုပ်သေးရုပ် ကလေး လုပ်ဖို့ သစ်သားချောင်း ကလေး တစ်ချောင်းလောက် လိုချင်လို့ ပါ။ အဲဒါ ခင်ဗျား မှာ ရှိရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ပေးစေချင်ပါတယ်’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ရပါတယ်’

အဘ အန်တိုနီယိုဟာ ပြောပြောဆိုဆို သူ့ထိုင်ခုံဆီကို သုတ်သုတ်ကလေး ထသွားပြီး စောစောက သစ်ချောင်းကလေးကို ယူလာတယ်။ သူက သစ်ချောင်း ကလေးကို အဘ ဂက်ပက်တိုကို ကမ်းပေးတုန်းမှာ သစ်သားချောင်းကလေး ရုတ်တရက် တအား လှုပ်ခါ လိုက်တာကြောင့် လက်ထဲက လွတ်ထွက် သွားပြီးတော့ အဘ ဂက်ပက်တိုရဲ့ ညှို့သကျည်းကို သွားရိုက်မိတယ်။

‘အားပါးပါး နာလိုက်တာ သေပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် လိုက်တာလဲဟင်၊ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံရသလား ဟင်၊ ခင်ဗျား လုပ်လို့ ဒီမှာ ကျုပ်ခြေထောက် နာသွားပြီဗျ’

‘ဘုရား စူးရပါစေရဲ့ ကျုပ် လုံးဝ မလုပ်ရပါဘူးဗျာ’

‘ဟင် ... ခင်ဗျား မလုပ်ရင် ဘယ်သူ လုပ်ရမှာ လဲ၊ ကျုပ်ဟာကျုပ် လုပ်တယ်လို့ ပြောချင်သပေါ့ ဟုတ်လား’

‘မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊ အမှန်ကတော့ ဒီသစ်ချောင်း ကလေးကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း သိတာပေါ့ဗျ၊ ဒီသစ်ချောင်း ကလေးက ကျုပ်ခြေထောက်ကို လာထိတာ ခင်ဗျား တမင် ထိအောင် ပစ်ထည့်လိုက်လို့ လာထိတာပေါ့’

‘ကျုပ် မပစ်ရပါဘူးဗျာ’

‘ပစ်တယ်၊ ခင်ဗျား လူညာပဲ’

‘ကျုပ်ကို မစော်ကားပါနဲ့ ဂက်ပက်တို၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စော်ကားရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပိုပင်ဒီနာလို့ ခေါ်မိလိမ့်မယ် သိရဲ့ လား’

‘ဟေ့ ငတိုး’

‘ဟေ့ ပိုပင်ဒီနာ’

‘ဟေ့ ငအ’

‘ဟေ့ ပိုပင်ဒီနာ’

‘ဟေ့ မျောက်လောင်း’

‘ဟေ့ ပိုပင်ဒီနာ’

ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက် တစ်ခွန်းနဲ့ ရန်စကြရင်းက စကားတွင် မက
တော့ဘဲ လက်ပါ ပါ လာပြီး အဘ ဂက်ပက်တိုက အဘ အန်တိုနီယိုကို
ဒေါသတကြီးနဲ့ အတင်း ဝင်လုံးတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ အဘိုးကြီး နှစ်ယော
က် ဒုတိယအကြိမ် အကြိတ်အနယ် ထိုးကြိတ်ပွဲကြီး ဖြစ်ကြ ပြန်တော့
တာပေါ့။

နောက်ဆုံး ရန်ပွဲပြီးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့် လိုက်ကြတဲ့
အခါမှာ အဘ အန်တိုနီယိုက နှာခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာ နှစ်ချက် ရသွားတယ်
။ အဘ ဂက်ပက်တိုကတော့ အင်္ကျီကြယ်သီး နှစ်လုံး ပြုတ်ထွက်သွားတ
ယ်။

ပထမအကြိမ် တုန်းကလိုပဲ နှစ်ယောက်သား ရန်ပွဲ ပြေငြိမ်းကြပြီး
တော့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြပြန်တယ်။ နောင်အခါ ဘယ်တော့မှ ရန်မ
ဖြစ်ကြတော့ဘဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် တစ်သက်
လုံး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံသွားကြတော့မယ် လို့ ပဲ ကတိပြုကြတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ စောစောက သစ်ချောင်း က
လေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဘ အန်တိုနီယိုကို ကျေးဇူး
တင် စကား ပြောပြီးတော့ ခြေထောက် ထောင့်နဲ့ နဲ့ ပြန်ထွက် လာခဲ့တယ်

(၃)

ဆိုးတေသော ရုပ်သေးရုပ်ကလေး

အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ တိုက်တစ်တိုက်ရဲ့ အောက်ထပ် လှေကား ခြေရင်းက အခန်းကလေး တစ်ခန်းမှာ နေတယ်။ သူ့အခန်းမှာ အလင်းရောင် ဝင်နိုင်တဲ့ ပြတင်းပေါက်လည်း တစ်ပေါက်တည်း ရှိတယ်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ဆိုလို့ လည်း ခြေထောက်ကျိုးနေတဲ့ စားပွဲကလေး တစ်လုံး၊ ခနော်ခနဲ့ ကုလားထိုင် ဟောင်းကလေး တစ်လုံးနဲ့ ယိုင်နဲ့ နေတဲ့ ခုတင်ကလေး တစ်လုံးပဲ ရှိတယ်။

အခန်းနောက် ဘက်မှာ တော့ မီးဖိုတစ်ဖိုကို မြင်ရတယ်။ မီးဖိုမှာ မီးတောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးဖိုက တကယ့် မီးဖို မဟုတ်ဘူး ။ ပန်းချီဆွဲထားတဲ့ မီးဖို ဖြစ်နေတယ်။ မီးဖိုပေါ်မှာ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေနွေးအိုးတစ်လုံး တည်ထားတယ်။ ရေနွေးအိုးက အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေပုံကတော့ တကယ့် ရေနွေးအိုး ဆူနေသလို ထင်ရတယ်။ အလွန် လက်ရာ မြောက်တဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ပါပဲ။

အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ သူ့အခန်းကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ စူး၊ ဆောက် တန်ဆာတွေ ထုတ်ပြီး ရုပ်သေးရုပ် ကလေးကို စတင် ထုလုပ်တော့တယ်။

‘အရပ်ကလေး ပြီးတဲ့ အခါ ဘယ်လို နာမည်ပေးရမလဲ၊ ဝီနီချီယိုလို့ ပေးရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဒီနာမည်ပေးရင် ကံကောင်းလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဝီနီချီယို မိသားစုဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဖေ နာမည်က ဝီနီချီယို၊ အမေနာမည်က ဝီနီချီယာ၊ သားသမီးတွေ နာမည်က ဝီနီချီယီ တဲ့ ။ သူတို့ မိသားစု အားလုံးလိုလို ချမ်းသာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချမ်းသာဆုံး တစ်ယောက်ကတော့ သူတောင်းစား ဖြစ်သွားတယ်။

အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ သူ့ဘာသာသူ အဲဒီလို ပြောရင်းနဲ့ ရုပ်သေးရုပ် ကလေးကို ထုလုပ်နေတယ်။ ပထမ ဦးခေါင်းကို ထုလုပ်တယ်၊ ဆံပင် တွေ ဖော်တယ်၊ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေ ထုတယ်။

မျက်လုံးတွေ ထုပြီးသွားတဲ့ အခါ ရုပ်သေးရုပ် ကလေးဟာ သူ့မျက်လုံးတွေကို မျက်တောင်ကလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ပြပြီး အဘ ဂက်ပက်တိုကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ အလွန် အံ့ဩသွားတယ်။ ရုပ်သေးရုပ် ကလေးရဲ့ သစ်သား မျက်လုံးတွေ က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတာကို သူက သဘောမကျဘူး။ ဒါနဲ့ သူက စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟေ့ ... သစ်သား မျက်လုံး လူမိုက်ကလေးတွေ၊ မင်းတို့ က ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ’

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ စကား ပြန်မပြောဘူး။

ဒါကြောင့် သူက နှာခေါင်းကို ထုပြန်တယ်။ နှာခေါင်းကို ထုပြီး သွား တဲ့ အချိန်မှာ နှာခေါင်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှည်ရှည်လာတယ်။ ဘယ် လောက်တောင် ရှည်လာသလဲဆိုတော့ မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာ ပဲ နှာခေါင်းဟာ အဆုံးမရှိလောက်အောင် ရှည်လာသတဲ့ ။

ဒါနဲ့ အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ ကမန်းကတန်းနဲ့ နှာခေါင်းကို လိုက်ပြီး

ဆောက်နဲ့ ဖြတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြတ်လေ ရှည် လာလေ ဖြစ်နေလို့ နောက်ဆုံး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ရသတဲ့ ။

နာခေါင်း ထုပြီးတော့ ပါးစပ် ထုပြန်တယ်။ ပါးစပ် ထုလို့ မပြီးခင်မှာ ဘဲ ပါးစပ်က ရယ်သံ ထွက်လာတယ်။ အဘ ဂက်ပက်တိုကိုလည်း ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ပြက်ရယ်ပြုတယ်။

ဒါနဲ့ အဘ ဂက်ပက်တိုက စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟေ့ ... ရယ်မနေနဲ့ ၊ ပါးစပ်ပိတ် တိတ်စမ်း’

ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်က အရယ် မရပ်ဘူး။ ဆက်ပြီး ရယ်နေတယ်။

‘ဟေ့ ... ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ တိတ်ဆို တိတ်စမ်း’ လို့ နောက်ထပ် ကြိမ်းမောင်း လိုက်တော့မှ အရယ်ရပ်သွားပေမဲ့ လျှာတော့ ထုတ်ပြ လိုက်သေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဘ ဂက်ပက်တိုက မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး နေလိုက် သတဲ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ သူက ရုပ်သေးရုပ် ကလေးကို ဖျက်မပစ် ချင်ဘူးတဲ့ ။ ဒါနဲ့ သူက လုပ်စရာ ရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ပြန်တယ်။

ပါးစပ်ကို ထုလုပ်ပြီးတော့ မေးစေ့ကို ထုပြန်တယ်။ ပြီးတော့ လည်ပင်း၊ ပခုံး၊ ဝမ်းဗိုက်၊ လက်မောင်းနှင့် လက်ချောင်းတွေကို ဆက်တိုက် ထုလုပ်တယ်။

လက်ချောင်းတွေ ပြီးသွားတဲ့ အခါ အဘ ဂက်ပက်တိုရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တုကို အရုပ်ကလေးက သူ့လက်နဲ့ ဆုပ်ဆွဲလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးက မျက်နှာ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဆံပင်တုဟာ အရုပ်ကလေးရဲ့ လက်ထဲ ရောက်နေတာကို တွေ့ရတာပေါ့။

‘ဟေ့ ... ပီနီချီယို၊ ငမိုက်ကလေး ပေးစမ်း၊ ငါ့ဆံပင်တွေကို ခု

ချက်ချင်း ပြန်ပေးစမ်း' လို့ အဘိုးကြီးက ပြန်တောင်းလိုက်တယ်။

ပြန်တောင်းပေမဲ့ အရုပ်ကလေးက ပြန်မပေးဘူး။ သူက အဘိုးကြီး ရဲ့ ဆံပင်တုကို ဘာလုပ်တယ် မှတ်သလဲ၊ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ စွပ်လိုက် တယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆံပင်တွေ ဖုံးသွားတော့တာပေါ့။

အခုလို ရုပ်သေး ရုပ်ကလေးက ပြောင်ချော်ချော် နောက်တောက် တောက် လုပ်တော့ အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ တော်တော့ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟေ့ ... လူဆိုးကလေး၊ အရုပ်တောင် ပြီးအောင် မလုပ်ရသေးဘူး၊ အဖေ့ကို အာခံဖို့ စိတ်ကူးနေပြီလား၊ ဒီလို လုပ်တာ မကောင်းပါဘူး သားရယ်၊ မကောင်းပါဘူး’

အဲဒီလို ပြောပြီး အဘိုးကြီးက ဝမ်းပန်းတနည်းနဲ့ မျက်ရည်တောင် ကျမိသတဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ သူက အရုပ်ကလေးကို ချစ်တာကြောင့် ခြေထောက်နဲ့ ခြေချောင်းတွေကို ဆက်ပြီး ထုလုပ်တယ်။

ခြေထောက်တွေ ထုပြီးသွားတော့ အရုပ်ကလေးက သူ့ခြေထောက်နဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ နှာခေါင်းကို ပိတ်ကန် လိုက်ပြန်တယ်။

‘အင်း ... မင်းတော့ ငါ့ကို ကောင်းကောင်း ကြီး ဒုက္ခ ပေးနေပါရော လား၊ ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စောစောက ငါလုံးဝ မတွေးမိခဲ့ဘူး။ အခု တော့ နောက်ကျသွားပြီ’ ဆိုပြီး အဘိုးကြီးက စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ညည်း လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အရုပ်ကလေးကို လက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ချ လိုက်တယ်။ သူက အရုပ်ကလေး လမ်းလျှောက် တတ်မတတ် သိချင်

တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ အရုပ်ကလေးရဲ့ ခြေထောက်တွေက မာတောင့်နေလို့ လမ်းမလျှောက် နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဘိုးကြီးက အရုပ်ကလေးရဲ့ ခြေထောက်တွေကို လက်နဲ့ ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်နည်းကို သင်ပေးတယ်။

ချက်ချင်း ဆိုသလိုပဲ အရုပ်ကလေးဟာ လမ်းလျှောက် တတ်သွားပြီး အခန်းထဲမှာ လျှောက်ပြေးတော့သတဲ့ ။ နောက်ဆုံး တံခါးပေါက်က ထွက်ပြီး လမ်းမပေါ် ပြေးထွက် သွားတော့တယ်။

အဘ ဂက်ပက်တိုဟာ ထိုင်ရာက အမြန်ထပြီး အရုပ်ကလေးရဲ့ နောက်ကို အပြေး လိုက်ဖမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရုပ်ကလေးက ရိုးရိုး မပြေးဘဲ ယုန်ကလေး တစ်ကောင်လို ခုန်ပေါက်ပြီး ပြေးတာကြောင့် အဘိုးကြီးက လိုက်ဖမ်းလို့ မရဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ကလေးဟာ လမ်းမပေါ်မှာ သစ်သားခြေထောက် သံ တထောက်ထောက်နဲ့ ပြေးပြီးရင်း ပြေးရင်း ပြေးနေတယ်။

အဲဒီအခါ အဘိုးကြီးက ပြေးလိုက်ပြီး ...

‘သူ့ကို ဖမ်းကြပါ၊ သူ့ကို ဖမ်းကြပါ’ လို့ အော်ပြီး အကူအညီ တောင်းတယ်။ ဒီအခါ လူတွေက ထွက်ကြည့်ကြတယ်။ လူတွေ ထွက်လာတာ မြင်တော့ အရုပ်ကလေးဟာ အစတုန်းကထက် ပိုပြီး မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ပြေးတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မြင်းပေါက် ကလေး တစ်ကောင် ပြေးနေသလား ထင်ရတယ်။ မြန်လိုက်တာမှ မပြောပါနဲ့ တော့။

လူတွေက အရုပ်ကလေး ပြေးနေတာကို တအံ့တဩနဲ့ ရပ်ပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ သဘောကျပြီး အားရပါးရ ရယ်ကြတယ်။ ရယ်ကြသမှ အူနှိပ်နေရအောင် ရယ်သတဲ့ ။

နောက်ဆုံးတော့ ကံအားလျော်စွာပဲ ရဲသားတစ်ယောက် ရောက်လာ

တယ်။ ရဲသားက လမ်းမပေါ် တတောက်တောက်နဲ့ ပြေးသံ ကြားတော့ မြင်းစောင်းက မြင်းလွတ်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဒါနဲ့ သူ ဟာ လမ်းမပေါ်မှာ ခြေနှစ်ချောင်း ကားပြီး သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဆီးရပ် နေလိုက် တယ်။

ရုပ်သေးရုပ် ကလေး ပီနီချီယိုဟာ ရဲသားကို အဝေးကြီး ကတည်းက လှမ်းမြင်တယ်။ သူဟာ ရဲသား ဘာမှ မသိလိုက်အောင် ရဲသားရဲ့ ပေါင် ကြားထဲက အတင်း ဖြတ်ပြေးသွားမယ် ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါ ပေမဲ့ သူ့အကြံ မအောင်မြင်ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ရဲသားက ဘယ်လိုမှ အနေအထား မပြောင်း လဲဘဲနဲ့ ပီနီချီယိုကို နှာခေါင်းက ဆွဲကိုင်ပြီး အသာကလေး ကောက်ယူ လိုက်တာကိုး။ အဖြစ်ကတော့ တော်တော် ဆန်းတယ်။ တကယ်တော့ ပီ နီချီယိုကလေးရဲ့ နှာခေါင်း ရှည်နေတာဟာ လက်စသတ်တော့ ရဲသား က အလွယ်တကူ ဖမ်းယူဖို့ အတွက် သက်သက်လို ဖြစ်နေတာကိုး။

ရဲသားက ပီနီချီယိုကို ဆွဲခေါ် လာပြီး အဘ ဂက်ပက်တို့ လက်ထဲ ပြန် အပ်လိုက်တယ်။

အဘိုးကြီးဟာ လူမိုက်ကလေးကို နားရွက် လိမ်ဆွဲပြီး ဒဏ်ခတ်မလို့ လက်လှမ်း လိုက်တော့မှ ပီနီချီယိုမှာ နားရွက်မရှိမှန်း အံ့ဩစွာ သိရ တော့တယ်။ ပီနီချီယိုမှာ နားရွက် မရှိတာကတော့ သူ့ကို ထုတုန်းက အ ဘ ဂက်ပက်တို့ အလောတကြီးနဲ့ မို့ သတိမေ့သွားလို့ ဒီလို ဖြစ်သွားရ တာပါ။

ဒါနဲ့ အဘိုးကြီးက ပီနီချီယိုရဲ့ လည်ကုပ်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး အိမ်ကို ပြန် လျှောက် လာခဲ့တယ်။ လျှောက်လာရင်းနဲ့ အဘိုးကြီးက ခေါင်းတဆတ် ဆတ် ခါပြီး ပြောတယ်။

‘ငမိုက်ကလေး နေနှင့်ဦး၊ အိမ်ရောက်တော့မှ ကောင်းကောင်း ဆုံးမ ရမယ်’

အဘိုးကြီးက အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ ပီနီချီယိုဟာ အဘိုးကြီး လက် ထဲက အတင်း ရုန်းထွက်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လမ်းသွား လမ်းလာတွေနဲ့ စပ်စုတဲ့ လူတွေက ဘာ ဖြစ်တာပါလိမ့် ဆိုပြီး ဝိုင်းအုံ လာကြတာပေါ့။

အဲဒီမှာ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြတော့တယ်။

‘ရုပ်သေးရုပ် ကလေးခမျာ သနားပါတယ်တော်၊ သူက ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လိုက်ချင်ပုံ မရဘူး။ ဘယ်လိုက်ချင်ပါ့မလဲ၊ အဘိုးကြီးက သူ့ ခမျာလေးကို ဘယ်လောက်တောင် နှိပ်စက်နေမှန်းမှ မသိတာ’

ပြီးတော့ တချို့က တီးတိုး ပြောကြပြန်တယ်။

‘အဘိုးကြီးက လူဆိုးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ကျတော့ သူက သိပ်စည်းကမ်း ကြီးတယ်၊ သိပ်ပြီး အာဏာရှင် ဆန်တယ်။ ဒီအရုပ်ကလေးကို သူနဲ့ သာ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် တော့ အရေစုတ်အောင် ညှဉ်းဆဲတော့မှာ ကျိန်းသေပဲ’

ဒီလိုနဲ့ လူတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန် ပြောဆိုကြတော့ ရဲသားက ဝင် လာပြီး ပီနီချီယို ကလေးကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ပေး လိုက်တယ်။ အဘ ဂက်ပက်တို့ကိုတော့ ပြစ်မှု မကျူးလွန်ခင် ကြိုတင် ကာကွယ်တဲ့ သဘောနဲ့ ထောင်ထဲ သွင်းရမယ် ဆိုပြီး ဖမ်းဆီးလိုက် တော့တယ်။

အဲဒီအခါ အဘ ဂက်ပက်တို့ခမျာ အံ့အားကြီး သင့်ပြီး ဘယ်လိုမှ ပြန် မပြောတတ်အောင် မှ င်တက်မိသွားရှာတယ်။ သူ့ခမျာ ဝမ်းနည်း ပက်

လက်နဲ့ ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို တရှုပ်ရှုပ် ငိုယိုရင်းနဲ့ ရဲသားခေါ်
ရာကို လိုက်သွား ရရှာတယ်။

‘မိဘကို ဒုက္ခပေးတဲ့ သားမိုက်ကလေး၊ ငါကတော့ ချစ်လွန်းအားကြီး
လို့ ကြိုးစားပမ်းစား ထုလုပ် လိုက်ရတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်မွေးတဲ့
မျောက် ကိုယ့်ပြန် ခြောက်နေပါရောလား။ အေးလေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မ
လဲ၊ ငါ့ထိုက်နဲ့ ငါ့ကံ ဖြစ်လာတာပဲ၊ တကယ်တော့ တစ်နေ့မှာ ဒီလို ကြုံရ
လိမ့်မယ် ဆိုတာ ငါ့အနေနဲ့ ကြိုတင် သိခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ’

ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကတော့ ပြောမယုံ
ကြုံမှ သိရမဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေပါပဲ။ ပုံနားထောင်တဲ့ ကလေးတို့ ရေ ... အဲဒီအ
ကြောင်းတွေကို သိချင်ရင် ဆက်ပြီးသာ နားထောင်ကြပေတော့။
